

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2509/2020
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Лазаревић - Дуца, адвокат из ..., против туженог Града Крагујевца, кога заступа Јавни правобранилац Града Крагујевца, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2190/18 од 05.07.2018. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2190/18 од 05.07.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2190/18 од 05.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 899/16 од 05.12.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу као сукориснику од 197/25759 на непокретности к-п- ..., у ул. ..., у површини од 2.57,59 ха, уписане у ЛН ... КО ..., која на терену представља улицу ..., с тим да удео тужиоца у овој парцели има површину од 0.00,51 ха, у мерама и границам ближе описаним тим ставом изреке, исплати накнаду за ово бесправно одузето земљиште у износу од 765.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.08.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име наканде трошкова парничног поступка плати износ од 164.455,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2190/18 од 05.07.2018. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 403. и 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата тужиоцу накнаде због извршене фактичке експропријације земљишта, а одлукама нижестепених судова одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер је правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, по питању одговорности града због изградње јавних и других добара на земљишту које није формално експроприсано према власницима или корисницима тог земљишта и незастарелости потраживања такве новчане накнаде, у складу са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. При том, одлуке судова приложене уз ревизију, којима тужени указује на евентуално другачије одлучивање о истом правном питању у споровима са оваквим тужбеним захтевом, не указују нужно и на исказан различит правни став у тим одлукама, будући да правилна примена материјалног права у тим споровима зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, док утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 20.01.2016. године, а поднеском од 10.08.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева на износ од 765.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић